

Arrest

**nr. 141 519 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 17 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 15 april 2013, met kennisgeving op 25 april 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

"(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 28.11.2009 in België verblijft; zich geïntegreerd heeft; het inburgeringsprogramma gevolgd heeft en ter staving een attest van aanmelding bij het onthaalbureau, een inburgeringscontract, een attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorlegt; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft (zie: evaluatienorm + evaluatiereglement CVO Antwerpen-Zuid, evaluatierapporten, pv van deelname, inschrijvingsfiche 2009-2010, 2011-2012 en diverse (deel)certificaten); dat hij Engels zou spreken; dat hij een opleiding 'loopbaanoriëntatie voor anderstaligen' gevolgd heeft; dat hij werkbereid is en ter staving een inschrijvingsbewijs als werkzoekende, een curriculum vitae, meerdere bewijzen van sollicitaties en een schrijven in verband met het jobevent in de haven van Antwerpen; dat hij hier sociale banden heeft en ter staving meerdere steunbrieven voorlegt en dat hij lid is van een kerkgemeenschap, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 01.12.2009, die afgesloten werd op 05.04.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk drie jaar en iets meer dan vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw Annie C. die in Canada verblijft. Hij legt ter staving een kopie van de huwelijksakte voor, een brief van zijn echtgenote en haar Canadees paspoort. Het loutere feit dat verzoeker in België gehuwd is, vormt aangezien betrokkene hier niet samen met zijn echtgenote verblijft, op zich geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom hij hierdoor de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Het feit dat verzoeker twee broers heeft die in België verblijven en dat hij enkele maanden bij het gezin van zijn broer verbleven heeft, wat gestaafd wordt door de verklaring van zijn schoonzus, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of een derde land waar men kan verblijven, enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beweert dat hij vervolgd wordt in zijn land van herkomst, maar legt geen enkel bewijsstuk voor waaruit blijkt dat hij enig gevaar loopt. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van vervolging zijn land verlaten heeft, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verzoeker roept in dat er thans in Libanon een ernstige oorlogsdreiging is, omwille van de burgeroorlog in Syrië, die zou kunnen overslaan naar Libanon. Hierbij dient opgemerkt te worden dat er op dit ogenblik geen oorlogssituatie heerst in Libanon. De loutere mogelijkheid dat er een oorlog zou kunnen komen, kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

"1. Eerste en enige middel : schending van art. 9 bis § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), d.w.z. schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name van het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...) "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

Art. 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd, wat de beweerde onontvankelijkheid betreft, door de overweging :

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

Er moeten inderdaad buitengewone omstandigheden zijn die toelaten dat de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis § 1 luidt immers als volgt :

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft..."

Op het ogenblik van indiening van het verzoekschrift conform art. 9 bis van de wet van 15 december 1980, met name op 17 december 2012, verbleef verzoeker echter legaal in België nadat hij beroep had aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een weigering van erkenning als vluchteling en weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 6 december 2012.

Dit beroep werd slechts beëindigd door het arrest van 3 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op het ogenblik van indiening van het verzoek om machtiging tot verblijf was verzoeker nog een kandidaat-politiek vluchteling in afwachting van een eindbeslissing over zijn aanvraag van politiek asiel in België.

Hij verkeerde toen uiteraard niet in de mogelijkheid om België te verlaten en een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen in de Belgische Ambassade in Libanon, gezien hij als kandidaat-politiek vluchteling België niet kon verlaten.

De buitengewone omstandigheden voorzien in art. 9 bis § 1 van de wet van 15.12.1980 dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van indiening van het verzoek om machtiging tot verblijf, gezien op dat ogenblik de vraag rijst of het verzoek in België bij de Burgemeester van de verblijfplaats of in het land van herkomst in de Belgische Ambassade dient te worden ingediend.

Verzoeker verkeerde dus wel degelijk in buitengewone omstandigheden die hem toelieten om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verbleef, Ranst.

De bestreden beslissing miskent daarom de bewoordingen van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de bestreden beslissing het feit dat verzoeker nog kandidaat-politiek vluchteling was op het ogenblik van de indiening van het verzoek conform art. 9 bis niet onderkend heeft, worden ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden. "

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij geeft in het middel een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de door haar aangehaalde rechtsregels maar laat na te preciseren waarom zij meent dat de motivering niet afdoende is.

Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij met welke relevante gegevens geen rekening zou zijn gehouden en geen antwoord werd gegeven.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan die in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus met een bij de Raad hangend beroep
- ernstige oorlogsdreiging in land van herkomst
- uiteenzetting betreffende identiteitskaart die zij niet diende voor te leggen gelet op de hangende asielaanvraag
- integratie: gevolgde cursussen, taalkennis, beroepsverleden in Libanon; werkwillegheid en gedane sollicitaties; actief lidmaatschap kerkgemeenschap, blanco strafregister
- karakteromschrijvingen aan de hand van getuigenissen
- bestaan van twee broers die in België wonen.

Zoals uit de onder punt 1 geciteerde bestreden beslissing blijkt, werd een antwoord gegeven op deze argumenten.

De bestreden beslissing wijst erop dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de asielpcedure is afgesloten op 5 april 2013 bij arrest van de Raad en dat de duur van de procedure niet onredelijk lang was, dat de elementen zoals hierboven opgesomd, behoren tot de integratie en derhalve maar moeten onderzocht worden als er buitengewone omstandigheden bestaan die maken dat de aanvraag ontvankelijk is, wat niet het geval blijkt te zijn. Het blanco strafregister is evenmin een buitengewone omstandigheid, net als het huwelijk met A. C. die in Canada verblijft.

Het verblijf van enkele maanden bij de broers van de verzoekende partij is geen buitengewone omstandigheid omdat de bestreden beslissing hoogstens een tijdelijk scheiding teweegbrengt.

Met betrekking tot het gevaar in het herkomstland wordt geen enkel bewijs neergelegd, zelfs geen begin van bewijs en er wordt geen nieuw element kenbaar gemaakt dat niet is onderzocht door de asielinstanties. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing is er geen oorlogssituatie in het herkomstland.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat bij het indienen van de aanvraag de asielaanvraag nog hangende was bij de Raad dient er opgemerkt worden dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 3 april 2013 bij arrest nr. 100 460 de asielpcedure werd beëindigd. De verzoekende partij heeft alsdan geen nieuwe elementen kenbaar gemaakt zodat de verwerende partij bij machte was te oordelen of er buitengewone omstandigheden bestonden. Het is niet omdat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een asielaanvraag hangende is dat de verwerende partij niet bij machte is te oordelen dat de aanvraag geen buitengewone omstandigheden bevatten op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voorts is het correct dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door dit arrest bij gebreke aan geloofwaardigheid. Evenmin weerlegt de verzoekende partij het motief dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen oorlogssituatie was in het herkomstland.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of onredelijk is genomen. De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin is de motivering tegenstrijdig. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont zij de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

In de mate dat de verzoekende partij andere beginselen van behoorlijk bestuur als zijnde geschonden aanvoert, laat zij na te preciseren welke beginselen zij bedoelt. Bij gebreke aan aanduiding van de precieze rechtsregel, in casu welk beginsel, is dit onderdeel onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN